

פתגם השבוע בענייני גאולה

כיון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, מודגשת בו ההכנה להפיכת הגלות על ידי "טעימה" מעין זה בזמן הגלות - שבסמיכות לסוף הגלות נעשה מעמד ומצב ד"ויחי יעקב בארץ מצרים", והולך ונתוסף ככל שמתקרבים יותר להפיכת הגלות בגאולה האמיתית והשלימה. . וכל זה - מפני שעומדים בסמיכות ממש להגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו, ובלשונו של דוד מלכא משיחא, "נעים זמירות ישראל", במזמור פ"ט. . "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", "ראה ביאת המשיח, על כן נתן תודות לשם".

(משיחות ש"פ ויגש ה'תנשא)

והלא כבר נאמר תחלה "ויעמדו לפני יוסף", אם כן הרי כבר היו אצלו, ומהו ענין ההגשה עוד? אך הענין הוא, שהגשה מורה על 'חילא יתיר' (כח רב יותר), ועל דרך "ומשה נגש אל הערפל" דמבואר במקום אחר שוהו בחינת מסירת נפש. וכמו כן הוא ענין 'ויגש יהודה', שנגש בכח המסירת נפש. (ספר המאמרים 'תרט"ט ע' קסח)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

כי נבהלו מפניו (מה, ג)

ידוע שהשבטים היו במדריגת 'בי"ע' ויוסף במדריגת ה'אצילות'. והנה השבטים שהם בחי' 'בי"ע', הגם שידעו שהבירור שמצד אצילות הוא גבוה יותר, אבל היות שיש יתרון בהבירור דבי"ע שהוא בבחינת הפנימיות, לכן היה מחלוקתם על יוסף בענין זה. ולזאת, כשראו אשר מדריגת יוסף אין זה לבד מה שהוא מבחינת אצילות ממש, כי אם זה שהוא למטה כמו למעלה ממש, והיינו שהיה מרכבה בבחינת פנימיות ולא בבחינת הסובב ומקיף, לכן הרי נבהלו 'מפניו' - מפני הפנימיות שלו.

(ספר המאמרים קונטרסים' ח"ב ע' תסא)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלימי"א

ולחוסיק, שב"ויגש אליו יהודה" מרומז גם, שביחד עם הסיוע של תוקף העבודה מיוסף שבדורנו - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יש גם את ה"ויגש אליו יהודה", משיח שיבוא בקרוב ממש, "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", שבא בסיוע ונתינת כח מיוסף (שבדורנו), "כמוך כפרעה", (פרעה דקדושה) ד"אתפרעו ואתגליין מיניה כל נהורין". מכך גם מובן הלימוד שיש מזה עבור דורנו: על ידי זה שיהודי מתנהג באופן של "ויגש אליו יהודה", שבנוגע לענייני יהדות הוא מראה את התוקף והבע"בישקייט בהיותו יהודי, ש"בשביל ישראל" נבא העולם, זה גופא מביא ש"ודוד עבדי נשיא להם לעולם".

(ספר השיחות' היתשנ"ב ע' 225)

כ"ק אדמו"ר הזקן

וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים (מז, יד)

אמרו רז"ל "שלוש מטמוניות הטמין יוסף. . ואחת גנוזה לצדיקים לעתיד לבא". וענין הגניזה הזאת יובן, דהנה בעבודת ה' יש בחינה באהבה הנקראת 'אהבה מסותרת', ומדריגת יוסף צדיק עליון היא האהבה רבה המסותרת שיש בכל נפש מישאל. שלכן יוסף הוא בחינת 'יסוד' דהיינו 'י' סוד'. וממנו נודע בכל אחד מישאל אהבה הנ"ל אלא שהיא מסותרת בבחינת גניזה וסוד והעלם. ויציאתה לגילוי הוא על ידי ההתבוננות בגדולת ה', והתבוננות זו נקראת בשם 'יין', וזהו מה שאמרו רז"ל "נכנס יין יצא סוד".

(תורה אור' מז, ב ואילך)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

ויגש אליו יהודה (מד, יח)

עיקר ענין ההגשה דיהודה היה בתחלה באופן של התעוררות מלמטה למעלה לגבי יוסף. אלא שכל זה היה רק כדי שיהיה נשאר הכל לבחינת המלכות [= יהודה] שתעלה לעתיד לבא למעלה מבחינת יסוד [= יוסף]. כי הגשה זאת דיהודה, היה כדי ליכלל בחינת יוסף ביהודה אחר כך, וכמו שכתוב "ודוד עבדי נשיא להם גו'". וראיה לזה ממה שמיד בכלות דברי יהודה לא יכול יוסף להתאפק ונתוודע אל אחיו.

(תורת חיים' צג, ד)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

האלשיך פירש שמה שציער יוסף את אחיו זהו לטובתם, שיפטרו בזה על עון מכירתו שהיה עוונם גדול. ויש לומר דזהו מה שאמרו רז"ל על הפסוק "מי יתנך כאח לך" - "כיוסף ובנימין", ולא אמרו "כיוסף לאחיו", אלא מפני שאנו מבקשים "מה שתאנו לפניך מחוק ברחמיך הרבים אבל לא על ידי יסורים".

(אור התורה' ח"ז ע' תתסה)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"ש

ולא עמד איש אתו בהתוודע יוסף אל אחיו (מה, א)

"יוסף" קאי על הקב"ה, על דרך מה שכתוב "יוסף ה' שנית ידו", והוא ענין המשכת תוספת אורות שלמעלה מעלה מהשתלשלות שיומשך גילוי אלקות למטה ממש. ועל דרך שיהי' לעתיד לבא שיהיו נשמות בגופים ויחיו מתענוג האלקי בלא אכילה ושתיה. וזהו "ולא עמד איש אתו בהתוודע יוסף אל אחיו" - היינו בהגלות נגלות עצמיות אור אין סוף, "אל אחיו" - נשמות ישראל שנקראו 'אחים ורעים' כמו שכתוב "למען אחי ורעיי", אזי "ולא עמד איש אתו" - אפילו המלאכים, כי עתידים צדיקים שיעמדו לפנים ממחיצתן של המלאכים.

(ספר המאמרים' תרכ"ט ע' שסג)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

ויגש אליו יהודה (מד, יח)